

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549)
เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร
และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ปรับปรุงถ้อยคำและแก้ไขรูปแบบให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น โดยมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ฉบับที่ 30 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคารและสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน พ.ศ. 2548 (IAS 30 Disclosures in the Financial Statements of Bank and Similar Financial Institutions (2005))

สารบัญ

	ย่อหน้าที่
ขอบเขต	1-6
ที่มา	7-8
นโยบายการบัญชี	9
งบกำไรขาดทุน	10-18
งบดุล	19-25
หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันรวมทั้งรายการนอกงบดุล	26-29
วันที่ครบกำหนดของสินทรัพย์และหนี้สิน	30-39
การกระจุกตัวของสินทรัพย์ หนี้สิน และรายการนอกงบดุล	40-42
ผลขาดทุนจากการให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า	43-47
ความเสี่ยงโดยทั่วไปของสถาบันการเงิน	48-50
สินทรัพย์ที่ใช้เป็นหลักประกัน	51-52
กิจกรรมการดูแลผลประโยชน์	53
รายการของกิจการที่เกี่ยวข้องกัน	54-56
วันถือปฏิบัติ	57

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ประกอบด้วยข้อความที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรหนาดำซึ่งถือเป็นหลักการ และข้อความที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรปกติซึ่งถือเป็นคำอธิบายและมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแม่บทการบัญชี ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

**มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของ
ธนาคารและสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน**

ขอบเขต

1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้กับธนาคารและสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้จะเรียกรวมกันว่าสถาบันการเงิน
2. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้แทนมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคารและสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน
3. เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ คำว่า “สถาบันการเงิน” จะหมายรวมถึง ธนาคารและสถาบันการเงินอื่นทั้งหมดที่มีกิจกรรมหลักในการรับฝากและกู้ยืมเงินโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้กู้ยืมและลงทุนภายในขอบเขตของกฎหมายการธนาคารหรือกฎหมายอื่นที่คล้ายคลึงกันไม่ว่ากิจการนั้น ๆ จะใช้ชื่อว่า “ธนาคาร” หรือไม่ก็ตาม
4. สถาบันการเงินเป็นภาคธุรกิจที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลอย่างกว้างขวาง บุคคลธรรมดาและกิจการต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะใช้ประโยชน์จากสถาบันการเงินในฐานะเป็นผู้ฝากเงินหรือผู้กู้ยืมเงิน สถาบันการเงินมีบทบาทสำคัญในการคงไว้ซึ่งความน่าเชื่อถือในระบบการเงินโดยผ่านการกำกับดูแลและควบคุมอย่างเข้มงวดจากหน่วยงานของรัฐ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ความมั่นคงของสถาบันการเงินจึงเป็นที่สนใจและคำนึงถึงกันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านความสามารถในการชำระหนี้ สภาพคล่อง ตลอดจนความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจลักษณะต่าง ๆ ของสถาบันการเงิน ด้วยเหตุนี้ การดำเนินงาน และข้อกำหนดเกี่ยวกับการบัญชี และการรายงานของสถาบันการเงินจะแตกต่างไปจากกิจการที่ประกอบธุรกิจอย่างอื่น ซึ่งมาตรฐานฉบับนี้ได้คำนึงถึงความจำเป็นพิเศษที่กล่าวนี้ด้วย นอกจากนี้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ยังสนับสนุนให้มีการเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ในงบการเงิน เช่น การบริหารสภาพคล่องและการควบคุมความเสี่ยง

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

5. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้จะใช้ประกอบกับมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่นที่ใช้กับสถาบันการเงินด้วย นอกจากนี้จะระบุง่ายกเว้นไว้เป็นการเฉพาะ
6. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ ให้ใช้ในการจัดทำงบการเงินเฉพาะและงบการเงินรวมของสถาบันการเงิน ในกรณีที่กลุ่มกิจการใดมีการดำเนินธุรกิจสถาบันการเงินด้วย มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้จะใช้ในการจัดทำงบการเงินรวมของกลุ่มด้วย

ที่มา

7. ผู้ใช้งบการเงินของสถาบันการเงินย่อมต้องการข้อมูลที่เกี่ยวข้องและเชื่อถือได้ และเปรียบเทียบกันได้ อันจะช่วยให้สามารถประเมินฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของสถาบันการเงินซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ผู้ใช้งบการเงินก็ยังคงต้องการข้อมูลที่จะช่วยให้สามารถทำความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินงานอันมีลักษณะเฉพาะของสถาบันการเงิน ผู้ใช้งบการเงินทั่วไปต้องการข้อมูลดังกล่าว แม้ว่าสถาบันการเงินจะถูกกำกับดูแลโดยธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานอื่นของรัฐและต้องเสนอข้อมูลต่าง ๆ แก่ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานอื่นดังกล่าว ซึ่งข้อมูลเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องนำเสนอต่อสาธารณชนก็ตาม ดังนั้น การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของสถาบันการเงินจำเป็นต้องมีรายละเอียดอย่างเพียงพอเพื่อสนองตอบความต้องการของผู้ใช้งบการเงินภายในขอบเขตที่ฝ่ายบริหารจะสามารถเปิดเผยได้โดยสมเหตุสมผล
8. ผู้ใช้งบการเงินของสถาบันการเงินจะสนใจต่อสภาพคล่อง ความสามารถในการชำระหนี้และความเสี่ยงของรายการสินทรัพย์และหนี้สินที่แสดงอยู่ในงบดุลและรายการนอกงบดุลด้วย “สภาพคล่อง” ในที่นี้หมายถึงการที่มีเงินสดหรือมีสินทรัพย์ที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่ายเพียงพอต่อการถอนเงินของผู้ฝากเงินและต่อการชำระภาระผูกพันทางการเงินอื่น ๆ เมื่อถึงกำหนด “ความสามารถในการชำระหนี้” ในที่นี้หมายถึงการมีสินทรัพย์มากกว่าหนี้สินและมีเงินกองทุนเพียงพอ สถาบันการเงินจะเผชิญต่อความเสี่ยงเกี่ยวกับสภาพคล่องและความเสี่ยงที่เกิดจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน การเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ย การเปลี่ยนแปลงราคาตลาด และความล้มเหลวในการชำระหนี้ของคู่สัญญา ความเสี่ยงเหล่านี้อาจแสดงอยู่ในงบการเงิน แต่ผู้ใช้งบการเงินจะสามารถเข้าใจได้ดีขึ้น ถ้าผู้บริหารจะให้ความเห็นในงบการเงินเกี่ยวกับวิธีการจัดการและการควบคุมความเสี่ยงต่าง ๆ ในการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินนั้น

นโยบายการบัญชี

9. ปัจจุบันสถาบันการเงินอาจใช้วิธีการที่แตกต่างกันในการรับรู้และวัดมูลค่าของรายการต่าง ๆ ในงบการเงิน ในขณะที่มีความต้องการที่จะให้สถาบันการเงินใช้วิธีการที่เหมือนกัน แต่เรื่องนี้อยู่นอกเหนือขอบเขตของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้

เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 เรื่อง “การนำเสนองบการเงิน” และเพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึงเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดทำงบการเงินของสถาบันการเงินจะต้องมีการเปิดเผยนโยบายการบัญชีที่เกี่ยวกับรายการต่าง ๆ ต่อไปนี้

- 9.1 การรับรู้รายได้หลักประเภทต่าง ๆ (ดูย่อหน้า 11-12)
- 9.2 การวัดมูลค่าเงินลงทุนและหลักทรัพย์ที่มีไว้เพื่อซื้อขาย (ดูย่อหน้า 24-25)
- 9.3 ความแตกต่างระหว่างรายการและเหตุการณ์อื่นที่เป็นผลให้เกิดการรับรู้เป็นสินทรัพย์และหนี้สินในงบดุล รายการและเหตุการณ์อื่นที่เป็นเหตุให้เกิดหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และภาระผูกพัน รวมทั้งรายการนอกงบดุล (ดูย่อหน้า 26-29)
- 9.4 เกณฑ์การพิจารณาผลขาดทุนจากการด้อยค่าจากเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าและการตัดบัญชีลูกหนี้เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่เรียกเก็บไม่ได้ (ดูย่อหน้า 43-47) และ
- 9.5 เกณฑ์การพิจารณาค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับความเสี่ยงโดยทั่วไปของสถาบันการเงินและการปฏิบัติทางการบัญชีของรายการดังกล่าว (ดูย่อหน้า 48-50)

งบกำไรขาดทุน

10. สถาบันการเงินต้องแสดงงบกำไรขาดทุน โดยการจัดหมวดหมู่ตามประเภทของรายได้และค่าใช้จ่าย และเปิดเผยจำนวนเงินของรายได้และค่าใช้จ่ายหลักประเภทต่าง ๆ

11. นอกจากข้อกำหนดต่าง ๆ ตามมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น ๆ การเปิดเผยข้อมูลในงบกำไรขาดทุนหรือหมายเหตุประกอบงบการเงิน อย่างน้อยต้องรวมถึงรายการรายได้และค่าใช้จ่ายดังต่อไปนี้

รายได้ดอกเบี้ยและที่คล้ายคลึงกับดอกเบี้ยรับ

ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยและที่คล้ายคลึงกับดอกเบี้ยจ่าย

รายได้เงินปันผล

รายได้ค่าธรรมเนียมและค่านายหน้า

ค่าธรรมเนียมจ่ายและค่านายหน้า

กำไรหักด้วยขาดทุนที่เกิดจากหลักทรัพย์ที่มีไว้เพื่อซื้อขาย

กำไรหักด้วยขาดทุนที่เกิดจากหลักทรัพย์เพื่อการลงทุน

กำไรหักด้วยขาดทุนที่เกิดจากธุรกรรมเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศ

รายได้อื่นจากการดำเนินธุรกิจ

ผลขาดทุนจากการด้อยค่าของเงินให้กู้ยืม และเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า

ค่าใช้จ่ายในการบริหารทั่วไป และ

ค่าใช้จ่ายอื่นในการดำเนินธุรกิจ

12. รายได้หลักประเภทต่าง ๆ ของการดำเนินธุรกิจสถาบันการเงิน ประกอบด้วย ดอกเบี้ยรับ ค่าธรรมเนียมจากการให้บริการ ค่านายหน้า รวมทั้งกำไร (ขาดทุน) สุทธิจากการซื้อขายตราสารทางการเงินหรือหลักทรัพย์ต่าง ๆ รายได้แต่ละประเภทต้องแสดงแยกจากกันเพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถประเมินผลการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินได้ การเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเป็นการเพิ่มเติมจากที่ต้องเปิดเผยเกี่ยวกับแหล่งที่มาของรายได้ตามมาตรฐานการบัญชี เรื่อง “การเสนอข้อมูลทางการเงินจำแนกตามส่วนงาน”
13. ค่าใช้จ่ายหลักประเภทต่าง ๆ ของการดำเนินธุรกิจสถาบันการเงิน ประกอบด้วย ดอกเบี้ยจ่าย ค่านายหน้า ผลขาดทุนจากการด้อยค่าของเงินให้กู้ยืม และเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า การตัดจ่ายมูลค่าที่ลดลงในมูลค่าตามบัญชีของเงินลงทุน และค่าใช้จ่ายการบริหารทั่วไป ค่าใช้จ่ายแต่ละประเภทควรแสดงแยกจากกัน เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถประเมินผลการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินได้
14. รายการที่เป็นรายได้และรายการที่เป็นค่าใช้จ่ายต้องไม่หักกลบลบกันในงบกำไรขาดทุน ยกเว้นรายการที่เกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยง และรายการที่เกี่ยวกับสินทรัพย์และหนี้สินที่ให้นำมาหักกลบลบกันตามที่ระบุในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 48 เรื่อง การแสดงรายการและการเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน
15. การนำรายการอื่นนอกจากที่กล่าวในย่อหน้า 14 มาหักกลบลบกัน จะทำให้ผู้ใช้งบการเงินไม่สามารถประเมินผลการดำเนินงานจากกิจกรรมแต่ละประเภทของสถาบันการเงินได้ตลอดจนไม่สามารถประเมินผลตอบแทนที่ได้รับจากสินทรัพย์แต่ละประเภท
16. ผลกำไรและผลขาดทุนที่เกิดจากแต่ละรายการต่อไปนี้ ปกติจะแสดงเป็นรายการสุทธิ
 - 16.1 การจำหน่ายและการเปลี่ยนแปลงในมูลค่าตามบัญชีของหลักทรัพย์ ที่มีไว้เพื่อซื้อขาย
 - 16.2 การจำหน่ายหลักทรัพย์เพื่อการลงทุน และ
 - 16.3 การซื้อขายเงินตราต่างประเทศ
17. ดอกเบี้ยรับและดอกเบี้ยจ่ายจะแสดงแยกจากกัน เพื่อให้เข้าใจองค์ประกอบของรายการดอกเบี้ยสุทธิและเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น
18. ดอกเบี้ยสุทธิ เป็นผลของอัตราดอกเบี้ยกับจำนวนเงินของการกู้ยืมและการให้กู้ยืม ผู้ใช้งบการเงินย่อมต้องการให้ข้อมูลของผู้บริหารเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยถัวเฉลี่ย รวมทั้งสินทรัพย์ถัวเฉลี่ยและหนี้สินถัวเฉลี่ยที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยถัวเฉลี่ยของรอบระยะเวลาบัญชีนั้น ในบางประเทศ รัฐบาลให้ความช่วยเหลือแก่สถาบันการเงินโดยการ

ฝากเงินหรือให้วงเงินกู้ยืมในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าอัตราตลาดมาก ในกรณีเช่นนี้ ในการให้ข้อมูลของผู้บริหาร ต้องเปิดเผยวงเงินฝากและวงเงินกู้ยืมที่ได้รับนั้น รวมทั้งผลกระทบจากรายการดังกล่าวที่มีต่อกำไรหรือขาดทุน

งบดุล

19.สถาบันการเงินต้องแสดงงบดุลโดยการจัดหมวดหมู่ตามประเภทของสินทรัพย์และหนี้สินและเรียงลำดับตามสภาพคล่องของแต่ละรายการ

20.นอกเหนือจากข้อกำหนดต่าง ๆ ตามมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น ๆ การเปิดเผยข้อมูลในงบดุลหรือในหมายเหตุประกอบงบการเงิน อย่างน้อยต้องรวมถึงรายการสินทรัพย์และหนี้สินดังต่อไปนี้

สินทรัพย์

เงินสดและเงินฝากธนาคารแห่งประเทศไทย

ตัวเงินคลังและพันธบัตรอื่นซึ่งสามารถนำไปขายลดกับธนาคารแห่งประเทศไทยได้

หลักทรัพย์รัฐบาลและหลักทรัพย์อื่น ที่มีไว้เพื่อซื้อขาย

เงินฝากและเงินให้กู้ยืมแก่สถาบันการเงินอื่น

เงินฝากและเงินให้กู้ยืมแก่ตลาดเงิน

เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า

หลักทรัพย์เพื่อการลงทุน

หนี้สิน

เงินรับฝากจากสถาบันการเงินอื่น

เงินรับฝากจากตลาดเงิน

เงินรับฝากจากผู้ฝาก

บัตรเงินฝาก

ตัวสัญญาใช้เงินและหนี้สินอื่นจากการออกตราสาร

เงินกู้ยืมอื่น

21.การจัดประเภทสินทรัพย์และหนี้สินของสถาบันการเงินที่ให้ประโยชน์มากที่สุด คือการจัดกลุ่มตามลักษณะและเรียงลำดับตามสภาพคล่องของแต่ละรายการซึ่งอาจถือตามวันครบกำหนดก็ได้ โดยไม่ต้องแยกแสดงรายการหมุนเวียนหรือไม่หมุนเวียน เนื่องจากสินทรัพย์และหนี้สินส่วนใหญ่ของสถาบันการเงินมักจะสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดหรือต้องชำระในอนาคตอันใกล้

22.การแยกแยะให้ชัดเจนระหว่างยอดคงเหลือกับสถาบันการเงินอื่น ตลาดเงิน และผู้ฝากทั่วไปเป็นการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องกระทำ เพราะจะทำให้เข้าใจความสัมพันธ์ และการพึ่งพาอาศัยสถาบันการเงินอื่นและตลาดเงิน ดังนั้น สถาบันการเงินจึงต้องเปิดเผยรายการต่อไปนี้แยกต่างหากจากกัน

- 22.1 ยอดคงเหลือกับธนาคารแห่งประเทศไทย
- 22.2 เงินฝากและเงินให้กู้ยืมแก่สถาบันการเงินอื่น
- 22.3 เงินฝากและเงินให้กู้ยืมแก่ตลาดเงิน
- 22.4 เงินรับฝากและเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินอื่น
- 22.5 เงินรับฝากและเงินกู้ยืมจากตลาดเงิน และ
- 22.6 เงินรับฝากอื่น ๆ

23.ตามปกติ สถาบันการเงินหนึ่ง ๆ จะไม่ทราบว่าเป็นผู้ถือบัตรเงินฝากของตน เพราะโดยทั่วไปบัตรเงินฝากดังกล่าวจะซื้อขายกันโดยการโอนเปลี่ยนมือ ดังนั้น สถาบันการเงินจึงต้องเปิดเผยให้ทราบถึงจำนวนเงินที่ได้รับจากการออกบัตรเงินฝากของตน รวมทั้งการออกตราสารที่เปลี่ยนมือได้ลักษณะอื่นด้วย

24.สถาบันการเงินต้องเปิดเผยมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์และหนี้สินทางการเงินแต่ละชนิดตามที่กำหนดในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 48 เรื่อง การแสดงรายการและการเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน

25.สินทรัพย์ทางการเงินแบ่งเป็น 4 หมวด ได้แก่ เงินให้กู้ยืมและลูกหนี้ เงินลงทุนที่ถือไว้จนครบกำหนด สินทรัพย์ทางการเงินที่ถือไว้เพื่อค้าหรือแสดงไว้ด้วยมูลค่ายุติธรรมซึ่งการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมรับรู้เป็นกำไรหรือขาดทุน และสินทรัพย์ทางการเงินประเภทเพื่อขาย สถาบันการเงินต้องเปิดเผยมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ทางการเงินทั้ง 4 หมวดดังกล่าวเป็นอย่างน้อย

หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันรวมทั้งรายการนอกงบดุล

26.สถาบันการเงินต้องเปิดเผยหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันทุกข้อดังต่อไปนี้

26.1 ลักษณะและจำนวนเงินของภาระผูกพันเกี่ยวกับการให้กู้ยืมที่เพิกถอนไม่ได้ เนื่องจากภาระผูกพันดังกล่าว สถาบันการเงินไม่อาจใช้ดุลพินิจในการยกเลิกได้โดยไม่ต้องเสี่ยงต่อการถูกปรับหรือเกิดค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนเงินสูง

26.2 ลักษณะและจำนวนเงินของหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันที่เกิดจากรายการนอกงบดุลซึ่งรวมถึงรายการที่เกี่ยวข้องกับ

26.2.1 การทดแทนการให้กู้ยืมทางตรงซึ่งรวมถึงการค้ำประกันการกู้ยืมเงิน การรับรองตัวเงิน และการออกเลตเตอร์ออฟเครดิตเพื่อการค้ำประกันเงินกู้ยืมและหลักทรัพย์

26.2.2 รายการเกี่ยวกับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นซึ่งรวมถึงสัญญาค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา สัญญาค้ำประกันการขึ้นของประกวดราคา การรับประกัน และเลตเตอร์ออฟเครดิตเพื่อการค้ำประกันรายการเป็นการเฉพาะ

26.2.3 หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นในระยะสั้นที่เกี่ยวกับการค้าซึ่งภาระดังกล่าวจะสิ้นสุดไปเมื่อมีการส่งมอบสินค้า เช่น เครดิตที่มีเอกสารการค้าประกอบโดยใช้สินค้าตามเอกสารการค้านั้นเป็นหลักประกัน

26.2.4 ภาระผูกพันอื่น เช่น วงเงินในการออกตั๋วเงิน และวงเงินหมุนเวียนเพื่อประกันการจำหน่าย ตราสารทางการเงิน

27.มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 53 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น โดยทั่วไปจะเกี่ยวกับการบัญชีและการเปิดเผยข้อมูลสำหรับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น มาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับสถาบันการเงินเนื่องจากในการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินนั้น มักจะต้องผูกพันกับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งที่เพิกถอนได้และเพิกถอนไม่ได้ ซึ่งรายการเหล่านี้มักจะมีจำนวนที่มีนัยสำคัญและเป็นจำนวนที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับ กิจการที่ประกอบธุรกิจประเภทอื่น

28.สถาบันการเงินส่วนมากมักมีรายการที่ยังไม่อาจรับรู้ในขณะนั้นว่าเป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินในงบดุล แต่เป็นรายการที่อาจก่อให้เกิดหนี้สินในภายหลังและภาระผูกพัน รายการนอกงบดุลดังกล่าวมักเป็นธุรกิจสำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันการเงิน และอาจมีสาระสำคัญต่อระดับความเสี่ยงของสถาบันการเงิน รายการที่กล่าวนี้อาจเป็นการเพิ่มหรือลดความเสี่ยงอย่างอื่นก็ได้ เช่น การป้องกันความเสี่ยงของสินทรัพย์หรือหนี้สินในงบดุล

29.ผู้ใช้งบการเงินจำเป็นต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันที่เพิกถอนไม่ได้ของสถาบันการเงิน เพื่อใช้พิจารณาสภาพคล่องและความสามารถในการชำระหนี้รวมทั้งผลขาดทุนที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต นอกจากนี้ ผู้ใช้งบการเงินยังต้องการข้อมูลที่เพียงพอเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนเงินของรายการนอกงบดุลของสถาบันการเงิน

วันที่ครบกำหนดของสินทรัพย์และหนี้สิน

30.สถาบันการเงินต้องเปิดเผยการวิเคราะห์สินทรัพย์และหนี้สินโดยการจัดกลุ่มตามวันที่ครบกำหนด ตามระยะเวลาที่เหลืออยู่ ณ วันที่ในงบดุล ถึงวันที่ครบกำหนดตามสัญญา

31.การจับคู่และการไม่จับคู่โดยเจตนาระหว่างรายการสินทรัพย์และหนี้สินตามวันที่ครบกำหนดและอัตราดอกเบี้ย ถือเป็นหลักพื้นฐานในการบริหารสถาบันการเงิน อีกทั้ง เป็นไปไม่ได้ที่สถาบันการเงินจะนำทุกรายการมาจับคู่กันได้ เนื่องจากรายการที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจมักจะมีกำหนดเวลาไม่แน่นอนและเป็นรายการที่มีลักษณะแตกต่างกัน การไม่จับคู่โดยเจตนานี้อาจเป็นการเพิ่มความสามารถในการทำกำไร แต่ขณะเดียวกันก็เพิ่มความเสี่ยงต่อผลขาดทุนที่อาจเกิดขึ้นด้วย

32.วันที่ครบกำหนดของรายการสินทรัพย์และหนี้สิน และความสามารถในการระดมเงินทุน โดยมีต้นทุนที่ยอมรับได้ เพื่อทดแทนหนี้สินที่มีดอกเบี้ยเมื่อครบกำหนดชำระ เป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการประเมินสภาพคล่องของสถาบัน

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

การเงินรวมทั้งความเสี่ยงของสถาบันการเงินที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยและอัตราแลกเปลี่ยน
ดังนั้น เพื่อให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการประเมินสภาพคล่อง อย่างน้อยที่สุดสถาบันการเงินต้องเปิดเผยข้อมูล
เกี่ยวกับการวิเคราะห์สินทรัพย์และหนี้สิน โดยการจัดกลุ่มตามวันที่ครบกำหนด

33.การจัดกลุ่มตามวันที่ครบกำหนดของรายการสินทรัพย์และหนี้สินแต่ละรายการอาจจะแตกต่างกันระหว่างสถาบันการเงิน
ตามความเหมาะสมของลักษณะเฉพาะของสินทรัพย์และหนี้สิน ตัวอย่างการจัดกลุ่มตามวันที่ครบกำหนด ได้แก่

33.1 ไม่เกิน 1 เดือน

33.2 เกิน 1 เดือน แต่ไม่เกิน 3 เดือน

33.3 เกิน 3 เดือน แต่ไม่เกิน 1 ปี

33.4 เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี

33.5 เกิน 5 ปี ขึ้นไป

ในการจัดกลุ่ม บ่อยครั้งมีการรวมช่วงเวลาเข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น การจัดกลุ่มเงินให้กู้ยืมอาจแบ่งเป็นกลุ่มที่ไม่
เกิน 1 ปี และกลุ่มที่เกินกว่า 1 ปี ในกรณีที่การชำระเงินเกิดขึ้นมากกว่าช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง การผ่อนชำระแต่ละ
ครั้งจะถูกจัดกลุ่มไปตามระยะเวลาที่ตกลงกันในสัญญาหรือระยะเวลาที่คาดว่าจะต้องจ่ายเงินหรือได้รับเงิน

34.เป็นสิ่งสำคัญที่สถาบันการเงินต้องกำหนดช่วงระยะเวลาของวันที่ครบกำหนดในการจัดกลุ่มให้เหมือนกันทั้งด้าน
สินทรัพย์และหนี้สิน เพื่อให้ขอบเขตของวันที่ครบกำหนดในการจับคู่กันมีความชัดเจน และทำให้เห็นถึงการ
พึ่งพาแหล่งเสริมสภาพคล่องอื่นของสถาบันการเงิน

35.วันที่ครบกำหนดอาจแสดงในรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

35.1 ระยะเวลาที่เหลืออยู่จนถึงวันชำระเงิน หรือ

35.2 ระยะเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงวันชำระเงิน หรือ

35.3 ระยะเวลาที่เหลืออยู่จนถึงวันที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยครั้งต่อไป

การวิเคราะห์สินทรัพย์และหนี้สินโดยใช้ระยะเวลาที่เหลืออยู่จนถึงวันชำระเงินเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการประเมิน
สภาพคล่องของสถาบันการเงิน

เพื่อเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการระดมเงินทุนและกลยุทธ์ทางธุรกิจ สถาบันการเงินอาจเปิดเผยวันที่ครบกำหนด
ในการจ่ายชำระตามระยะเวลาที่เริ่มต้นถึงวันที่ชำระเงินด้วยก็ได้ นอกจากนี้ สถาบันการเงินอาจเปิดเผยการจัด
กลุ่มวันที่ครบกำหนดตามระยะเวลาที่เหลืออยู่จนถึงวันที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยครั้งต่อไป เพื่อที่จะ
แสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยในการให้ความเห็นในงบการเงิน ผู้บริหารอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติม
เกี่ยวกับความเสี่ยงในอัตราดอกเบี้ยตลอดถึงวิธีการบริหารและควบคุมความเสี่ยงดังกล่าวด้วย

36.ในหลายประเทศ เงินรับฝาก เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าของสถาบันการเงินอาจต้องจ่ายคืนหรือ
เรียกให้ชำระคืนเมื่อทวงถาม แต่ในทางปฏิบัติ เงินฝาก เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่กล่าวนี้มักจะ

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

คงค้างอยู่เป็นเวลานานโดยไม่มีการถอนหรือชำระคืน ดังนั้น วันที่ครบกำหนดจริงจึงล่าช้ากว่าวันที่ครบกำหนดตามสัญญา อย่างไรก็ตาม สถาบันการเงินต้องเปิดเผยการวิเคราะห์ในรูปของวันที่ครบกำหนดตามสัญญา ถึงแม้ว่า ระยะเวลาการชำระเงินตามสัญญาจะไม่ตรงกับระยะเวลาที่ชำระเงินจริงก็ตาม ทั้งนี้ วันที่ตามสัญญาจะสะท้อนให้เห็นถึงความเสี่ยงเกี่ยวกับสภาพคล่องของสินทรัพย์และหนี้สินของสถาบันการเงิน

- 37.สินทรัพย์ของสถาบันการเงินบางรายการไม่มีวันที่ครบกำหนดตามสัญญา ระยะเวลาที่ครบกำหนดของสินทรัพย์ที่กล่าวนี้ โดยปกติจึงสันนิษฐานจากวันที่คาดว่า สินทรัพย์นั้นจะสามารถเปลี่ยนเป็นตัวเงินได้
- 38.ผู้ใช้งบการเงินจะประเมินสภาพคล่องของสถาบันการเงินโดยพิจารณาจากการจัดกลุ่มรายการตามวันที่ครบกำหนดที่ได้เปิดเผยไว้ ประกอบกับวิถีปฏิบัติของสถาบันการเงินในแต่ละประเทศและแหล่งเงินทุนที่อาจหาได้ ซึ่งในบางประเทศ การจัดหาเงินทุนระยะสั้นอาจได้มาจากตลาดเงินหรือในกรณีฉุกเฉินอาจได้จากธนาคารกลาง
- 39.เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เกี่ยวกับการจัดกลุ่มรายการตามวันที่ครบกำหนด การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินอาจจำเป็นต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการชำระคืนภายในเวลาที่เหลืออยู่ ดังนั้นผู้บริหารจึงอาจให้ความเห็นเพิ่มเติมในงบการเงินเกี่ยวกับระยะเวลาที่ครบกำหนดจริง รวมทั้งวิธีการบริหารและการควบคุมความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างของวันที่ครบกำหนดและอัตราดอกเบี้ย

การกระจุกตัวของสินทรัพย์ หนี้สิน และรายการนอกงบดุล

- 40.สถาบันการเงินต้องเปิดเผยรายการสินทรัพย์ หนี้สิน และรายการนอกงบดุล ตามลักษณะของการกระจุกตัวที่มีนัยสำคัญ การเปิดเผยดังกล่าวต้องจำแนกกลุ่มออกตามภูมิศาสตร์ กลุ่มลูกค้าหรือกลุ่มอุตสาหกรรมหรือตามการกระจุกตัวของความเสี่ยงใด ๆ รวมทั้งต้องเปิดเผยฐานะเงินตราต่างประเทศสุทธิที่มีนัยสำคัญด้วย
- 41.สถาบันการเงินต้องเปิดเผยรายการสินทรัพย์และแหล่งที่มาของหนี้สินตามลักษณะการกระจุกตัวที่มีนัยสำคัญ เพราะจะเป็นประโยชน์ที่แสดงให้เห็นถึงระดับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้จากการที่สินทรัพย์และเงินทุนที่ได้มาของสถาบันการเงินจะเปลี่ยนเป็นตัวเงิน การเปิดเผยดังกล่าวต้องจำแนกกลุ่มตามภูมิศาสตร์ กลุ่มลูกค้าหรือกลุ่มอุตสาหกรรมหรือตามการกระจุกตัวของความเสี่ยงใด ๆ แล้วแต่จะเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของสถาบันการเงิน การวิเคราะห์และการอธิบายรายการนอกงบดุลในทำนองเดียวกันก็มีความสำคัญเช่นกัน การจำแนกตามภูมิศาสตร์อาจแยกเป็นแต่ละประเทศ กลุ่มประเทศหรือเป็นภูมิภาคภายในประเทศเดียวกัน ส่วนการจำแนกตามกลุ่มลูกค้าอาจแบ่งเป็น ภาครัฐบาล ภาครัฐวิสาหกิจและภาคเอกชน เป็นต้น การเปิดเผยดังกล่าว เป็นการเปิดเผยข้อมูลที่เพิ่มเติมจากข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 24 เรื่อง การเสนอข้อมูลทางการเงินจำแนกตามส่วนงาน หรือ มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 30 เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

42. การเปิดเผยฐานะเงินตราต่างประเทศสุทธิที่มีนัยสำคัญจะเป็นประโยชน์ในการแสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงเกี่ยวกับผลขาดทุนที่อาจเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน

ผลขาดทุนจากการให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า

43. สถาบันการเงินต้องเปิดเผยรายการดังต่อไปนี้

43.1 นโยบายการบัญชีเกี่ยวกับเกณฑ์การรับรู้เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่เรียกเก็บไม่ได้เป็นค่าใช้จ่ายและตัดออกจากบัญชี

43.2 รายละเอียดการเคลื่อนไหวของค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญสำหรับเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี และต้องเปิดเผยรายการต่อไปนี้แยกต่างหากจากกันคือ ค่าใช้จ่ายหนี้สูญ จำนวนหนี้สูญที่ตัดบัญชี และหนี้สูญรับคืนภายในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น

43.3 จำนวนเงินค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญทั้งสิ้น ณ วันที่ในงบดุล และจำนวนเงินที่กันไว้สำหรับผลขาดทุนที่เกิดจากเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า

44. ส่วนที่เกินจากจำนวนผลขาดทุนจากการด้อยค่าที่รับรู้แล้วตามมาตรฐานการบัญชีเรื่องการรับรู้และการวัดมูลค่าตราสารการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และจำนวนที่คาดจากประสบการณ์ว่าจะขาดทุน ให้ถือเป็นรายการจัดสรรจากกำไรสะสม รายการเครดิตซึ่งเป็นผลมาจากการลดลงของรายการจัดสรรดังกล่าวให้นำไปเพิ่มกำไรสะสม และไม่นำไปรวมในการคำนวณกำไรหรือขาดทุนสำหรับงวด

45. สถานการณ์หรือกฎหมายในบางประเทศอาจกำหนดหรืออนุญาตให้สถาบันการเงินบันทึกผลเสียหายจากการให้กู้ยืมและการจ่ายเงินล่วงหน้าเพื่อลูกค้าเพิ่มขึ้นจากจำนวนที่สามารถระบุได้แน่ชัดว่าจะเสียหายหรือเพิ่มขึ้นจากจำนวนที่คาดได้จากประสบการณ์ว่าจะเสียหายตามมาตรฐานการบัญชีเรื่องการรับรู้และการวัดมูลค่าตราสารการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) จำนวนที่เพิ่มขึ้นดังกล่าวให้ถือเป็นรายการจัดสรรจากกำไรสะสมโดยมิให้ถือเป็นค่าใช้จ่ายที่หักจากบัญชีกำไรขาดทุนสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีนั้น ในทำนองเดียวกัน รายการเครดิตซึ่งเป็นผลมาจากการลดลงของรายการจัดสรรดังกล่าวให้นำไปเพิ่มกำไรสะสมไม่ควรนำไปรวมในการคำนวณกำไรหรือขาดทุนสำหรับงวด

46. ผู้ใช้งบการเงินของสถาบันการเงินต้องการทราบผลกระทบจากผลขาดทุนจากการด้อยค่าของเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่มีต่อฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของสถาบันการเงินซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถพิจารณาถึงประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรของสถาบันการเงินได้ ดังนั้น สถาบันการเงินต้องเปิดเผยจำนวนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญสำหรับเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าทั้งสิ้น ณ วันที่ในงบดุล และแสดง

การเคลื่อนไหวของบัญชีดังกล่าวในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชีหนึ่ง ๆ รวมทั้งแยกแสดงรายการที่ได้ตัดเป็นหนี้สูญไปแล้วในรอบระยะเวลาบัญชีก่อน แต่ได้รับกลับคืนมาในรอบระยะเวลาบัญชีนี้ไว้ต่างหาก

47. หากไม่สามารถเรียกเก็บเงินจากลูกหนี้เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าได้ จะต้องตัดลูกหนี้เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าดังกล่าว (ตัดจำหน่ายหนี้สูญ) ออกจากบัญชีและตัดจ่ายจากบัญชีค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ ในบางกรณีจะไม่มี การตัดจำหน่ายหนี้สูญจนกว่าจะได้ดำเนินการทางกฎหมายจนถึงที่สุดและทราบจำนวนที่เสียหายแน่นอนแล้ว แต่ในบางกรณีอาจมีการตัดหนี้สูญเร็วกว่านั้น เช่น เมื่อลูกหนี้ไม่สามารถจ่ายดอกเบี้ยหรือเงินต้นในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ด้วยเหตุที่ระยะเวลาการตัดจำหน่ายลูกหนี้เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่เรียกเก็บเงินไม่ได้ นั้นมีความแตกต่างกันทำให้จำนวนเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าก่อนหักค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญและค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญอาจแตกต่างกันได้มากแม้จะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึงกันก็ตาม ด้วยเหตุนี้ สถาบันการเงินจึงต้องเปิดเผยนโยบายการตัดจำหน่ายลูกหนี้เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่เรียกเก็บเงินไม่ได้

ความเสี่ยงโดยทั่วไปของสถาบันการเงิน

48. จำนวนเงินที่กันไว้สำหรับความเสี่ยงโดยทั่วไปของสถาบันการเงิน ซึ่งรวมถึงผลขาดทุนในอนาคตและความเสี่ยงที่ไม่อาจคาดได้หรือเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในภายหน้า ต้องเปิดเผยเป็นรายการแยกต่างหากโดยแสดงเป็นรายการจัดสรรจากกำไรสะสม รายการเครดิตซึ่งเป็นผลมาจากการลดลงของรายการจัดสรรดังกล่าวให้นำไปเพิ่มกำไรสะสม ต้องไม่นำไปรวมในการคำนวณกำไรหรือขาดทุน

49. สถานการณ์หรือกฎหมายในบางประเทศอาจกำหนดหรืออนุญาตให้สถาบันการเงินกันสำรองสำหรับความเสี่ยงโดยทั่วไปของธุรกิจสถาบันการเงิน ซึ่งรวมถึงผลขาดทุนในอนาคตและความเสี่ยงที่ไม่อาจคาดได้นอกเหนือจากจำนวนที่กันไว้สำหรับผลขาดทุนจากเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า นอกจากนี้ สถาบันการเงินยังอาจถูกบังคับหรืออนุญาตให้กันสำรองไว้สำหรับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น ด้วยเหตุที่สำรองดังกล่าวไม่เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 53 เรื่อง ประเมินการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น จึงให้ถือเป็นรายการจัดสรรจากกำไรสะสม เงินที่กันสำรองไว้ นี้ อาจเป็นผลให้การแสดงหนี้สินสูงเกินกว่าความเป็นจริงและสินทรัพย์ต่ำกว่าความเป็นจริง จึงเปิดโอกาสให้มีการบิดเบือนกำไรสุทธิและส่วนของผู้ถือหุ้นให้ผิดไปจากความเป็นจริง

50. งบกำไรขาดทุนจะไม่สามารถแสดงให้เห็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องและน่าเชื่อถือเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของสถาบันการเงิน ถ้าไม่เปิดเผยให้ทราบว่ากำไรหรือขาดทุนสำหรับงวดได้รวมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับความเสี่ยงโดยทั่วไปของสถาบันการเงินหรือหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นในภายหน้าที่เพิ่มขึ้น หรือรายการเครดิตจากการกลับรายการค่าใช้จ่ายดังกล่าวในทำนองเดียวกัน งบดุลก็ไม่สามารถให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องและเชื่อถือได้เกี่ยวกับฐานะทางการเงินของสถาบันการเงิน ถ้างบดุลได้รวมรายการหนี้สินที่เกินกว่าความเป็นจริงหรือแสดงรายการสินทรัพย์ที่ต่ำกว่าความเป็นจริงหรือไม่เปิดเผยรายการค้างรับค้างจ่ายและจำนวนเงินที่กันไว้ต่าง ๆ

สินทรัพย์ที่ใช้เป็นหลักประกัน

51. สถาบันการเงินต้องเปิดเผยให้ทราบถึงจำนวนหนี้สินที่มีประกันทั้งสิ้น พร้อมทั้งเปิดเผยลักษณะ ประเภท และมูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ที่ใช้เป็นหลักประกัน
52. กฎหมายหรือประเพณีปฏิบัติในบางประเทศอาจกำหนดให้สถาบันการเงินต้องดำรงสินทรัพย์เพื่อใช้เป็นหลักประกันเงินรับฝากและหนี้สินอื่น ซึ่งรายการดังกล่าวมักจะมีจำนวนเงินที่สูง ดังนั้น จึงอาจมีผลกระทบที่มีนัยต่อการประเมินฐานะทางการเงินของสถาบันการเงิน

กิจกรรมการดูแลผลประโยชน์

53. โดยปกติสถาบันการเงินมักจะดำเนินการในฐานะผู้ดูแลผลประโยชน์และในฐานะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเงิน ทำให้สถาบันการเงินถือครองสินทรัพย์แทนบุคคลธรรมดา กองทุนผลประโยชน์ (ทรัสต์) กองทุนบำเหน็จบำนาญ และสถาบันอื่น ๆ ถ้าการกระทำดังกล่าวมีกฎหมายรองรับแล้ว สินทรัพย์ที่ถือครองไว้นั้น ไม่ใช่สินทรัพย์ของสถาบันการเงิน ดังนั้น จึงไม่แสดงรวมในงบดุลของสถาบันการเงิน ถ้ากิจกรรมการดูแลผลประโยชน์ของสถาบันการเงินมีนัยสำคัญ ก็ควรเปิดเผยถึงข้อเท็จจริงและขอบเขตของกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวในงบการเงิน เนื่องจากอาจเกิดพันธะหนี้สินได้ถ้าการปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ดูแลผลประโยชน์เกิดข้อผิดพลาด อนึ่ง กิจกรรมการดูแลผลประโยชน์ที่กล่าวมานี้ไม่รวมถึงกิจกรรมการเก็บรักษาทรัพย์สิน

รายการของกิจการที่เกี่ยวข้องกัน

54. ตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 47 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลระหว่างบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน กล่าวถึงการเปิดเผยความสัมพันธ์ของกิจการที่เกี่ยวข้องกันและรายการที่เกิดขึ้นระหว่างกิจการที่เสนอรายงานกับกิจการที่เกี่ยวข้อง ในบางประเทศ กฎหมายหรือข้อกำหนดของทางการห้ามหรือจำกัดการที่สถาบันการเงินจะมีรายการกับกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ในขณะที่บางประเทศอนุญาตให้ทำได้ ดังนั้น มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 47 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลระหว่างบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน จึงนำมาใช้ได้กับการแสดงงบการเงินของสถาบันการเงินในประเทศที่อนุญาตให้สถาบันการเงินมีรายการกับกิจการที่เกี่ยวข้องกันได้
55. รายการบางรายการที่เกิดขึ้นระหว่างกิจการที่เกี่ยวข้องกัน อาจมีความแตกต่างจากรายการที่เกิดขึ้นกับกิจการที่ไม่เกี่ยวข้องกัน เช่น สถาบันการเงินอาจให้กิจการที่เกี่ยวข้องกู้ยืมเงินจำนวนที่สูงกว่า หรือคิดดอกเบี้ยในอัตราที่ต่ำกว่าที่กระทำกับกิจการที่ไม่เกี่ยวข้องกันในสถานการณ์เดียวกัน เงินให้กู้ยืมหรือเงินฝากระหว่างกิจการที่เกี่ยวข้องกันอาจโยกย้ายได้เร็วกว่าและมีระเบียบกฎเกณฑ์ที่น้อยกว่ากิจการที่ไม่เกี่ยวข้องกัน แม้ว่ารายการที่กระทำกับกิจการที่เกี่ยวข้องกันจะเป็นรายการตามปกติของธุรกิจสถาบันการเงิน ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรายการเหล่านี้เป็นข้อมูลที่

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

ผู้ใช้งบการเงินต้องการทราบและเป็นข้อมูลที่จะต้องเปิดเผยตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 47 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลระหว่างบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน

56. เมื่อสถาบันการเงินมีรายการกับกิจการที่เกี่ยวข้องกัน สถาบันการเงินควรเปิดเผยลักษณะของความสัมพันธ์ที่มีกับกิจการที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับรายการและยอดคงค้างที่จำเป็น เพื่อให้เข้าใจถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์กับกิจการที่เกี่ยวข้องกันที่มีต่อบการเงินของสถาบันการเงิน โดยให้เปิดเผยตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 47 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลระหว่างบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งจะรวมถึงการเปิดเผยนโยบายการให้กู้ยืมของสถาบันการเงินแก่กิจการที่เกี่ยวข้องกัน โดยเปิดเผยจำนวนเงินหรือสัดส่วนของรายการต่อไปนี้

56.1 เงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้า เงินฝาก การรับรองตัวแลกเงินและตัวสัญญาใช้เงินแต่ละรายการ โดยอาจเปิดเผยยอดคงค้างทั้งสิ้น ณ วันต้นรอบระยะเวลาบัญชีและสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี พร้อมทั้งรายการเปลี่ยนแปลงเพิ่มหรือลดที่เกิดขึ้นในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชีด้วย

56.2 รายได้หลักแต่ละประเภท ดอกเบี้ยจ่ายและค่าธรรมเนียมจ่าย

56.3 ผลขาดทุนจากการด้อยค่าจากเงินให้กู้ยืมและเงินจ่ายล่วงหน้าเพื่อลูกค้าที่ถือเป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี และค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ ณ วันที่ในงบดุล และ

56.4 ภาวะผูกพันที่ยกเลิกไม่ได้ หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นในภายหลังและภาวะผูกพันที่เกิดขึ้นจากรายการนอกงบดุล

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคาร และสถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกัน

วันที่ปฏิบัติ

57 มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2549) เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธนาคารและ
สถาบันการเงินที่คล้ายคลึงกันนี้ ให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่
1 มกราคม 2550 เป็นต้นไป